

Інститутка

Автор:

Марко Вовчок

Інститутка

Марко Вовчок

ШЕДЕВРИ УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ #1

«Інститутка» Марка Вовчка – це соціально-побутова психологічна повість, у якій гостро піднято проблему панської влади над простими людьми***. Пиха і вередливість панів викликають обурення, чесність і доброта підневільних людей – симпатію і співчуття. Іншими творами автора є оповідання «Козачка», «Невільничка» тощо.

Марко Вовчок

Інститутка

I

Т. Г. Шевченку

Люди дивуються, що я весела: надійсь, горя-біди не знала. А я зроду така вдалася. Уродись, кажуть, та і вдайся... Було, мене й б'ють (бодай не згадувать!) – не здержу серця, заплачу; а роздумаюсь трохи – і сміюся. Бува лихо, що плаче, а бува, що й скаче, – то так і мое лишенько. Якби мені за кожною бідою моею плакати, досі б і очі я виплакала. Батька-матері не зазнаю: сиротою

зросла я, при чужині, у людях. Хоч не було діла важкого, – так забували про мене, чи я не голодна, не холодна, чи жива я...

На десятиліттях взяли мене в двір. Стара пані була не що, сумирна собі, – може, тому, що вже благоденська була, ледве ноги волочила, а заговорить – тільки шам-шам, одразу й не розбереш; так куди вже бійка! не на умі. Увесь день на ганочках; нічка йде – охає та стогне. А за молодого віку, славлять, вигадочки були чималі і в неї... та треба ж колись і перестати.

За мене, то вже в дворі жили ми спокійненько; одно було горе, що з двору й ступити не пустять. Хіба вже на велике свято, що до церкви одпросимось, а в неділю й не думай. «Розволочитесь, – було, каже пані гніваючись, – не пущу!.. Не той ще вік ваш, щоб бога пильнувати: ще матимете час, – не зараз вам умирати».

Сидимо, було, день при дні у дівочій та робимо. А тихо коло тебе, як зачаровано. Тільки пані заоха або хто з дівчат на ухо за чим озветься, котора зітхне з нуду. Докучає, було, та робота, докучає, – аж пече; та що вradiш? Спасибі хоч за те, що не б'ють десять раз на день, як от по інших чуємо.

А як коли, то, було, звеселиємо не знать чого. Веселенько нам, – аж серце трепече! Коли б воля, заспівав би так, щоб і на селі лунало... Не всмілимось!.. Ізглядуємось, та сміх нас так і бере. То одна моргне бровою, а друга їй одморгує; то прив'яжуть тую до стільчика косою; інша зсочить та почне вистрибувати дибки-дибки, щоб пані не почула, – крутиться, вертиться, тільки рукава май-май-май... Чого, було, не виробляємо!

У старої пані не було роду, окрім мала собі унучечку, – у Києві обучалась у якомусь там... от коли б вимовити... ін-сти-ту-ті... Було частенько до старої листи шле; а стара тії листи щодня вичитує, – і поплаче над ними, і попосміється. Коли пише унучечка, щоб уже приїздити за нею та додому забирати... Мати божа! увесь будинок зворухнувся: білити, мити, прибирати!.. Панночки сподіваємось! Панночка буде!

Стара пані немов одужала: коливає з кімнати до кімнати, виглядає у кожне віконце на шлях і нас туряє за село дивитись, чи не іде панночка. А нам того й треба. Ми за той тиждень, що її виглядали, сказать, нажилися. Шлють, то біжимо-летимо... Весело зочити степ, поля красні!. Степ зелений наче втікає в тебе перед очима далеко кудись, далеко... Любо на волі дихнути!

Квіток, було, назриваєм та позаквітчуємось, як молоді, та до самого двору тими вінками величаємось. А вступаючи в двір, схопимо з себе, позакидаємо, – та так було жалко тих вінків кидати, так жалко!

II

Діждали панночки, приїхала... І що ж то за хороша з лиця була! І в кого вона така вродилася! Здається, і не змалювати такої кралі!.. Стара як обійняла її, то й з рук не випускає; цілує, й милує, та любує. І по кімнатах водить, усе показує, усе розкажує; а панночка тільки обертається туди-сюди та на все цікавим оком спозирає.

Посадовила її стара за стіл. І плаче, і радіє, і розпитує, і частує: «Може, тобі того з'їсти? може, того спити?» Наїдків, напیتків понастановлювала; сама сіла коло неї, – не надивиться. А панночка усе прибира, наче той горобець, хуленько й чистенько. Ми з-за дверей дивимось на них і слухаємо, що то панночка говоритиме, – чи не дійдемо, які там у неї думки, яка вдача, звичай.

– Яковось-то жилося тобі, серденько, самій? – питає стара. – Ти мені не кажеш нічого.

– Ай, бабусечко! Що там розказувати! Нуда така!

– Вчили багацько?.. Чого ж вивчили тебе, кришко?

– От захотіли що знати!.. Добре вам, бабуню, було тут жити на волі; а що я витерпіла за тим ученням!.. І не нагадуйте мені його ніколи!

– Голубочко моя!.. Звісно вже – чужі люди: обижали тебе дуже... Чому ж ти мені зараз сього не прописала?

– Що се ви, бабуню? Як можна?.. Зараз дознаються..

– Бідолашечко моя!.. Скажи ж мені, як тебе там кривдили тії невірні душі?

– Ох, бабусечко! І морено, й мучено нас – та все дурницею. І те вчи, і друге, й десяте, й п'яте... товчи та товчи, та й товчи!.. Нащо мені те знати, як по небу зорі ходять або як люди живуть поза морями та чи в їх добре там, та чи в їх недобре там? Аби я знала, чим мені себе між людьми показати...

– Та нащось же учаться люди, мое золото. От і наші панночки – на що вже бідота, а й ті верещать по-французькій.

– Е, бабуню!.. – защебетала панночка. – До французької мови і до музики добре і я бралась, – до танців тож. Що треба, то треба. На се вже кожний уважає, кожен і похвалить; а все інше – тільки морока... Учись та й забудь! І тим, що учать – нуда, і тим, що вчаться – біда. Багацько часу пропало марно!

– Так як же оце? Погано вчать?

– Кажу ж вам, що й нудно, і погано, й марно. Вони тільки й думають, як би ім гроші виплатили, а ми думаємо, як би хутче нас на волю випустили... Чого ж ви задумались, бабусю?

– Та то, серденько, що гроші брали за тебе добрі, а вчили погано. Що ж, як ти далі і все позабуваеш?

– Чи подоба ж се, бабуню? Бог із вами! Як же б то між гостями або в гостях позабувати музику, або танці, або хоч би й мову французьку?.. А про ту заморську нісенітницю, то я в одно ухо впускала, а в друге випускала, та й зовсім-таки не знаю. Цур їй!

– А як же часом хто в тебе питає, як там тіі зорі по небу ходять, абощо? Люди й осудять зараз: вчилася, та й не тямить!

– Та що се ви, бабусю? Та се я тільки вам призналась, що не знаю, а чужі зроду того й не дошимраються, нехай хоч цілий день питають. Я зо всього викручусь, іще й їх оступачу, – он як, бабусю! Хотите, я вам заспіваю? Слухайте!

І заспівала, затягла, – наче тее срібло пересипається. Стара її цілувати: «Серденько мое! Втіхо моя!» А панночка до неї ласиться та просить:

- Купіть мені, бабусечко, по новій моді убрань хороших!

- Про се не турбуйся, дитя мое. Буде в тебе всього. Ти в мене будеш царівна над панночками!

Ми, дівчата, ізглядуємось: чого там панночки нашої не навчено! А найбільш, бачця, людей туманити!

III

- Ходім лишень, голубко, - говорить стара пані, - я хочу, щоб ти собі обрала котру дівчину. Та й веде її до нас. Ми од дверей та в куток, та купюю в куточку й збилися.

- Се ваша панночка, - промовляє до нас пані. - Цілуйте її в ручку.

Панночка, чи глянула на нас, чи ні, простягла дві пучечки поцілувати.

Стара всіх нас показує, - се Ганна, а се Варка, а се Домаха...

- Боже мій! - аж крикнула панночка, разом стрепенувшись і в долоні сплеснувши: - Чи зуміє ж хто з вас мене зачесати, ушнурувати?

Стоїть і руки заложила, і дивиться на нас.

- Чому? - каже стара. - Зуміють, серце. А ні, то навчимо.

- Як тебе зовуть? - питає мене панночка та, не слухаючи мене, до панії: - Ся буде мені!

- Так і добре ж; яку схочеш, серце: нехай і ся. Гляди ж, Устино (на мене), служи добре, - панночка тебе жалуватиме.

– Ходім уже, бабуню; годі вже! – перехопила панночка; сама скривилась і перехилилась набік, і очі чогось заплющує, і з місця зривається, – от стеменний кіт, як йому з люльки в вуса пихкають...

Конец ознакомительного фрагмента.

Купить: <https://tellnovel.me/ru/marko-vovchok/nstitutka>

Текст предоставлен ООО «ИТ»

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию: [Купить](#)